

General | | Actualitzat el 04/06/2021 a les 07:02

Soc mare soltera per donació embrionària

"Considero injust que la donació d'òvuls sigui anònima"

[inicicentrareport]Jo sempre he volgut ser mare. Sempre. Amb 33 anys, després d'una relació llarga i 3 anys de solteria on **no vaig conèixer ningú amb qui formar la meva família** vaig decidir intentar-ho sola mitjançant la IAD (inseminació artificial amb semen de donant). Vaig fer 2 intents però no em vaig quedar embarassada.

Vaig deixar passar el temps perquè aquests negatius em van afectar força emocionalment i **em vaig quedar sense estalvis**. Al cap d'un temps vaig tenir un parell de parelles amb qui vaig intentar ser mare "a casa", i després ja vam passar a FIV (. Vam fer 5 intents (en aquell moment jo vivia a Itàlia). **Cada intent havia de començar de zero** perquè la meva reserva ovàrica era baixeta i no em quedaven mai embrions per congelar. Al final em van dir "has d'anar a ovodonació" i va ser una galleda d'aigua freda... o una bofetada.

Em vaig enrabiar molt amb mi mateixa, amb les meves relacions anteriors que opinaven "encara tenim temps, fem altres coses abans...". **Va ser un disgust**, tot i que ja m'ho veia a venir. Però em **va durar un vespre aquest dol genètic**. L'endemà ja vaig decidir que el què volia era SER MARE. La genètica no em podia frenar. Vam fer 4 intents d'ovodonació entre València i Barcelona i a part de l'estrès dels tractaments li havia de sumar el fet que la relació de parella no anava gens bé i l'anar amunt i avall per fer els tractaments fora d'Itàlia. **Vaig tenir un positiu que va acabar sent un embaràs anembrionari**. Avortament. Dolor immens. Van seguir més negatius.

Al final la relació es va acabar i vaig tornar a casa, a Barcelona i vaig anar directe a fer-me una DDE (donació d'embrions). El primer intent va ser positiu. **Però vaig avortar naturalment als 10 dies. Més dolor. Més por**. Però ho vaig tornar a intentar. Negatiu. Hi vaig tornar, gairebé com una autòmat, pensant només en el final del procés, en tenir un fill, en ser mare. M'havia dit que amb 45 anys era el meu últim intent.

No volia que el meu fill tingués una mare "massa gran", que es quedés sol massa aviat. No podia no seguir vivint... tot i que viure sense ser mare no m'atreia gaire... o gens. I va ser aleshores quan ho vaig aconseguir. **Mare en solitari d'un nen preciós gràcies a la donació d'embrions**. Gràcies a l'amor dels donants que van tenir aquest gest tan bonic de donar-me la possibilitat de ser mare. Gràcies a la Ciència, als doctors, que tant han mirat què podien fer per mi. I gràcies al meu esforç.

A mi sempre m'hagués agradat adoptar. Entrava en els meus plans de formar una família. Però no podia decidir-ho jo sola. I **les meves parelles no ho han tingut mai clar**. Quan vaig estar sola als 43 anys em vaig anar a informar, però econòmicament no m'ho podia permetre i hi havia unes llistes d'espera enormes. No podia fer-ho. Em va saber molt de greu.

Crec que és injust que la donació d'òvuls sigui anònima. Tothom té dret de conèixer els seus orígens. Està clar que els pares som els receptors. Les altres persones són els donants. Però a mi **m'agradaria que el meu fill pogués saber més coses** si ell tingués l'interès. No entenc per què s'ha de negar això a ningú.

Personalment crec que hauríem de tenir una llei mixta, on els donants acceptessin donar a conèixer part o tot d'ells mateixos. **Hauria d'existir una atenció psicològica especialitzada per poder afrontar aquest tema amb els fills** (i potser alguns pares també ho necessitarien). Explicar-ho des de petits, tenir material de consulta, etc. És una cosa molt bonica i no entenc el

secretisme.

No crec que la motivació principal d'aquestes dones que donen òvuls sigui els diners. La principal és ajudar. La immensa majoria ho fan perquè coneixen algú que ha patit aquesta situació, han vist algun programa de tv o han llegit algun article amb testimonis molt durs de dones (sobretot) que no podien ser mares amb els seus òvuls.

És meravellós que hi hagi gent tan empàtica. Òbviament em sembla just que tinguin una compensació econòmica. **Estem parlant d'un mes de tractament hormonal, punxades, visites regulars al metge per controlar el creixement dels ovocits, anestèsia general** per fer-ne l'extracció i les molèsties físiques que tot això comporta. No és una passejada, com pot ser el cas dels donants masculins, o una donació de sang. Comporta molt més.

Els processos són molt cars, les IAD poden costar uns 1.000 euros cadascuna, les FIV uns 3.000 euros, les OVO, **5.000 euros** i les DDE valien 2.000 euros cadascuna. Això són molts diners, almenys per la "butxaca mitja" de la societat, i encara s'hi ha de sumar els tractaments, una bogeria. Però també és cert que quan anem a fer el tractament volem el millor: les millors màquines, les millors tècniques, els millors professionals... i això costa diners.

El què trobo molt fort és que la Seguretat Social no faci més proves. Ja no dic el tractament en sí, però les proves mèdiques haurien d'entrar. I no és el cas, com la medicació, que també és costosíssima. No crec que la gent es tiri enrere... **crec que hi ha gent que senzillament no s'ho pot permetre.** Amb els sous que tenen moltes persones és difícil tirar endavant una vida en solitari (lloguer, menjar, vestir, medicació, electrodomèstics, mitjans de transport, reparacions, assegurances...). Imaginem-nos si ténen fills. I ara sumem-li el cost d'un tractament de fertilitat o més. Per molta gent això és impossible.

Òbviament la maternitat i paternitat s'ha retardat moltíssim pels estudis, masters, feina, precarietat laboral... A més a més volem fer moltes coses: viatjar, anar a concerts, sortir de festa... i ens sentim joves i pensem que el nostre cos per dintre també ho és. Però no és així. No es parla de la reserva ovàrica.

El rellotge biològic sembla que afecti només a les dones, però no és així. Les nostres gametes perden qualitat i es tornen defectuoses amb el pas del temps. I no en som conscients perquè ningú ens ho diu. **I quan volem ser mares / pares ens trobem amb la sorpresa.** Ens pensem que quedar-se embarassada és molt fàcil i ens passem anys i anys intentant no tenir fills. I quan els volem ens trobem amb la realitat: potser no és tan fàcil. Potser tenim algun problema físic, genètic... I aleshores comença "la festa de la reproducció assistida" i tot el què això comporta. Inclòs el silenci.

Ser mare per ovodonació és tabú perquè fa mal. Perquè sentim vergonya. Perquè creiem que ho hem de poder fer perquè "tothom ho fa". "Tothom té fills sense problema, només jo no puc.", però no és així. Quan arribem a la clínica de fertilitat amb el cap baix veiem que les sales d'atesa estan plenes. Però no parlem. Ni allà ni a fora. Perquè fa mal. I no volem dir res perquè no ens facin més mal del què ja estem suportant. Però és un error, perquè **és el peix que es mossega la cua.** Per això jo he decidit fer el meu perfil a Instagram.

Perquè hem de donar visibilitat a aquesta realitat. S'ha de saber que **aquestes situacions són més habituals del què pensem i que es passa malament.** La gent ha de saber com reaccionar quan això passi a casa, a la família, entre els amics. Han de saber com donar suport, han de saber què dir i què no dir per tal que qui ho està patint rebi l'afecte que necessita de la gent que més estima. Ara mateix **això passa a les xarxes, als grups de persones que no es coneixen però que estan passant pel mateix.** També hi ha el factor cultural, religiós, etc. Tot influeix i tot pesa.

El testimoni en primera persona de Noemí Catalán, recollit per la periodista **Alba Carreres**
Foto cedida per la Noemí
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

.amp_fitxaautor_2 {
background: #ffffff;


```
color: #b44f52;
border: 1px solid #b44f52;
border-radius: 10px;
margin-top: 2rem;
padding: 15px;
}
.amp_fitxaautor_2 a {
color: #b44f52;
}
```

[ficentrareport]